

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Păcuraru, Mihai

Kilometrul zero și alte poeme / Mihai Păcuraru. -
Apahida : Neuma, 2021
ISBN 978-606-8975-87-0

821.135.1

MIHAI
PĂCURARU

Kilometrul zero și alte poeme



Editura
NEUMA
2021

CUPRINS

I. Kilometrul zero

Kilometrul zero	7
Altă încăpere din labirin	8
Insectar cu omidă și fluture	9
Temelia pe așchii de idei	10
O vagă pictură pe stâncă	11
Uitarea de greu și alfabetul mâinilor	13
Neputința unui alt fel de zbor	14
Spațiul meu de după punct	15
Dizolvat în vis cu cascade	16
Doar despre trup	17
Locomotive, gări și tractoare	18
Spirală de semne	19
Țipă cât poți de tare în tine	20
Pe aceeași lungime de undă a culorii	21
Mayday	22
Dresor de cuvinte	23
Jocul vârstelor cu primul om (lui Albert Camus)	24
Leagănul insulei Ada Kaleh	25
Potolirea trupului din pânzele lui Picasso	26
Scriu totul pe un drum cu pâine și vin	27
Salcâm ridicat de albine	28
Într-un colț aprind o candelă	29
Amicus Plato/ sau vaiet ciuruit de gloanțele din creier	30
Lumea facerii și desfacerii/ O singură pasăre, un singur ou	31

Un film existențial	35
Uma casa portuguesa	36
Fiind hotărât de dus și de întors	37
Târziu, ca într-o romanță desuetă	38
Alunecând, urcând. Și din nou	39
Lângă îngerii limpezi	40
Pământ al unui popor de îmblânzitori	41
Fără niciun titlu	42
Chipul descifrat în țândări de oglinzi	43
Trupul din ochiul înghețat	44
Matca albinelor albastre	45
Dirijorul ne-a lăsat singuri. Dar cântăm	46
Baie ca o găză în sticlă topită	47
Casă de trecători	48
Catren ori cinci	49
Metamorfozele focului	50
Bucuria și gunoaiile lumii	51
Dacă privești în cerul din tine	52
Să treci spre creta dimineții	53
Fără Jean Francois Champollion	54
Icoane înverzește în ochii lor	55
Configurație	56
Berbecii din creier	57

III Kilometrul doi

Cămașa primordială a melcului	61
Inima prieteniei - Nubira (Sau a merge pretutindeni)	62
Cărțile deschise putrezesc sub maluri și poduri	63

Surâs spre pământ	64
Iertare în fața unui munte	65
Vei întreba dacă luna mai cade în Sena	66
Labiș prin cerurile morții	67
Ce este dincolo de șarpe	68
Tigrii esențelor tari	69
Scara dintre pământ și balcon	70
Visul literelor de a ajunge cuvânt	71
De toamnă pe firele de telegraf	72
Călător clandestin	73
Visul în care plouă cenușa unei singure stele	74
Nu au învins imaginile de paradis, ci de fiu rătăcitor	75
Sângele meu, săracul	76
De suflete ridicole, de sufletele	77
Apă de tine amintindu-mi	78
Aproape de bornă plâng ca un prost	79
Scara se ridică la picioarele mele	80
Stare lângă un corn înflorit	81
Noapte sfâșiată ca o pasăre	82
Hoț de drum	83
Umbră de copil pe o tablă de șah	84
Pentru iubire, între cer și pământ	86
Când frământa țărâna pentru rai	87
Dacă mă duce, umbră-iubirea	88
Noroiul și scârba de el	89
Alt unghi de cocori strivea vârsta	90
Fulgerul aprindea cerul din mine	91
Botez de bucurie și durere	92
Păuni colorați în bucuria plăcerii	93
Cuvintele se scriu din venele mele	94
Despre autor	95

KILOMETRUL ZERO

...dacă un capăt e kilometrul zero al ființei,
voi flutura batista deasupra unui zid
adîo sau altceva depărtat de îngrămădirea fierbinte
din care vrei să scapi
pulbere în vînt pe copitele unui Pegas...
...dacă vrei să albești cămara neagră a ființei
ce te stoarce strugure cu vin târziu
în căușul stelelor, și cuvintele ce se sperie
unele de altele împreunate forțat
animale-tigru, cuvintele de care nu scapă nimeni,
alunecînd pe clapele negre și albe
în kilometrul zero al ființei tale...
(crezi cu ceea ce vezi: un ochi e în tine, un ochi e înafară)
...dacă fumul și focul vreascurilor nu-ți vor mușca
din durerea îngropată, colțuri distrugi și colțuri lași pe străzi,
fără să-ți plîngi în pumni ființa,
fără să-ți plîngi teama de negustorul
de suflet și de anii tăi, după ce se umple târziu
cu moloz cupa - ești la kilometrul zero...

ALTĂ ÎNCĂPERE DIN LABIRINT

Pe firul acela de la kilometrul zero al ființei,
 încăpere tapetată cu mașini și vulturi ce se
 rotesc ca un glob ocular cu formă variabilă,
 avion devenit de aflat adevărul din înălțimea ochilor mei
 suprapuși, patru viziuni însetate
 cu lumânări și apă ce curge din ploaie
 uitată de mult,
 colorată -
 încăperea
 pe firul
 din întoarcerea
 niciunui pierdut.
 Firul are libertatea de-a se lungi
 drum obositor de durerea ființei
 până astăzi;
 primește îmbrățișarea și taci.
 Încăperea e plină, încăperea face explozie.
 Uitam unul de celălalt în timp ce existam în apropiere,
 în aerul îmbâcsit de durere și haz.
 Silabiseam ceva când cerul cădea
 și ne îngropa urma, râdeam, și ne îngropa urma.

INSECTAR CU OMIDĂ ȘI FLUTURE

Te-am căutat înainte de-a te naște,
 te-am căutat înainte de-a te ști.
 Nu cunoșteam popas în jocul de cretă al visului,
 ceață printre pietrele ce-mi dezlipeau uneori inima de trup
 și-o făcea pasărea spre a te căuta,
 având legată un inel de picior
 cu un text lipsit de limba mușilor.
 Te-am căutat ca un nebun cuminte
 ce știa de Don Quijote și oglinda
 cărții, apă și text, monedă valoroasă
 într-un buzunar găurit.
 Te-am căutat înainte de-a te ști,
 te-am cătat înainte de-a te naște,

 iar acum întrec buzele pământului
 devenind eu câmp,
 întorcându-mă să zac și
 Țes, pregătind aripile
 unui, să vedeți, fluture
 pe care îl veți dori în insectar.

TEMELIE PE AȘCHII DE IDEI

Așchii de idei mi se înfing gândaci în creier,
insectar topit în sânge,
șters cu vată și zăpadă, unde ochii mă duc,
mă duc deasupra fluturării de păsări,
când zborul e în *banalul* Icar,
și Icar *banalul* este în conturul sufletului-
nu știu dacă va muri odată cu mine-
de la naștere în kilometrul zero
al ființei, repetate laitmotiv de aproape atingerea degetelor,
trează fântână de sub temelia
jocului de-a țese cămăși și case în dans,
în vinul otrăvitor de plăcut țâșnind.

O VAGĂ PICTURĂ PE STÂNCĂ

Alunecă, ce alunecă timpul, fără să se atingă de cineva,
ușoară întrebare, banală fixație
pe dealul dinspre răsăritul spre Trei Stejari,
cu o peșteră, care nu era peșteră, unde nu Corbul
te întreabă, nici Annabel Lee, ci tu,
în fața unui semn încovrigat, vrei
să te descurci, spunând ca în fața Sfinxului că l-ai înțeles
pe cel ce fulgeră cuvinte,
agățat de lemnele puțului de deasupra
Minei Altân-Tepe, strigând: Omul care-a văzut moartea!

*

Da, Omul care-a văzut moartea
se balansa pendul neconsumat
de viață sau de moarte, de plus și minus,
de minus și plus;
iar eu, copil, strigam zvârcolindu-mi trupul de spaimă,
să aleagă ceva ce eu nu știam atunci.
Omul care-a văzut moartea...
care moarte, mă întrebam, cum moartea?

*

...și era ceva balans pe o creangă
deasupra unui hău, Omul care-a văzut moartea...
Când a văzut-o? Atunci, încet, m-am strecurat cu frică
spre copacii mei, sau credul copil zâmbind
spre ceea ce întrebarea unui nebun, dacă era nebun,
balansa deasupra unui puț de mină.

Eram eu, era el, eram de fapt toți?

*

*

Spre seară, spre noapte, m-am liniștit
și am întrebat cu toții, cu el,
cel ce pendula între zero
și unu și doi
unde e clipa? El interpreta toate clipele noastre.
Unde e clipa în care umbra s-a desfășurat în pale-dorințe,
iar acum era actorul de circ, ce-și tăiase sforile cu dinții.
Se poate opri? Și vine din nou. Unde e clipa?
Clipa e mereu zero,
ce iese cu sângele și carnea tocată din mașina învârtită
fără încetare de mânerul prelung al pedepsei.
Rămâne chipul și prăbușirea într-o vagă pictură pe stâncă,
cu sânge frumos.

UITAREA DE GREU ȘI ALFABETUL MÂINILOR

De la pădure, nori și avioane, mâna ta sclipitoare
e suflet în mișcarea dorinței de a ști
că există parte din mine topită
prin sângele degetelor spre acolada celor doi;
a doua mână se ridică și-aprinde
sângele ce curge, lăsând dăre de lumină
spre ochii tăi, spre fața ta, spre
mâinile tale; ce multe mâini
vezi dintr-odată;
încet degetele se lasă,
pipăire ca o adiere, ceva din pielea lor
curge ca un parfum în nările
acum dilatate-
ce de mâini, numai mâini vezi și
visezi; vezi mai mult decât înțelegei
alături de trupul contur estompat
de sângele ce se împăștie în aer,
când din afundul îngrămădit de imagini
totul ia foc, arde uitarea de greu, făcându-ne cadou
bucăți de jar acoperite de cenușa fostelor mâini.

NEPUTINȚA UNUI ALT FEL DE ZBOR

Vultur cișmea secată între stânci ridicate,
 țepi deasupra unui alt vultur ce
 caută un Prometeu de ocazie, ca mine
 zbor de avioane și vulturi, jos leșuri
 vii aclamând volutele iubirii interzise
 între Romeo și Julieta din timp
 țâșnit dintr-un butoi spart prin
 mii de ochi.

Alți vulturi, deasupra alți vulturi, zboruri
 încurcate în frig de ființa dusă la ștreangul otrăvit.

Iubire de vultur în alt vultur, în ochi
 din alt ochi, în șanțuri săpate de tine,
 privind crinul crescut pe trup,
 rupt în beznă cu dinții din gura flămândă
 și setea pârjolită de sânge,
 din care-aș dori aripi de vultur
 să zbor deasupra celor trei,
 apropiati de mine în jocul ucigaș de-a poezia.

SPAȚIUL MEU DE DUPĂ PUNCT

Mi-ai dăruit coșul cu fructe lângă
 cimitirul dorințelor.
 Fumega încă ultima clipă
 prelinsă din clepsidra-femeie aurie cu viață pereche,
 dăruită la naștere de cele trei Moire,
 care aprind focuri-incantații dincolo
 de apa în care forțat te scalzi.

Vii la kilometrul zero, spre
 lumina ce răsare-apunând,
 îți numeri banii, îți desfaci
 aripile de lacrimi de lângă
 părinți
 și zbori în gând, prăbușit,
 sufocat de alai și gureși
 porumbei
 negri,
 amestec în stol de ciori și porumbei,
 la marginea porții și a coloanei
 unde înflorește punctul și spațiul meu de după punct.